HIIE RAHU

TAIGA Susi Ilomeel Kuuskman

Keset vana Läänemaad on üks väikene küla. Selle küla kõrval kõrgub hiiglaslike tammepuudega hiiemets. Seal kasvab kõrvuti tammepuudega palju muid puid, põõsaid ja lilli ning muidugi on endale pesa teinud lugematud linnud ja loomakesed. Vanarahvas teadnud kõnelda, et hiiepuudes elavad haldjad, hingestatud metsaemad ja metsaisad ning mõnikord isegi jumalad. Hiiemetsas on mitmete puude ümber seotud ilusad värvilised nöörikesed - need on leppeks pandud annipaelad. Metsa ääres voolab ka jõgi, mis saab alguse ilusast väikesest silmaallikast. Selle allika juures on käidud silmi ravimas. Metsa südames on aga hiigelsuur tammepuu, kõige suurem ja vanem kogu metsas. See mets on nii vana, et keegi isegi ei mäleta, millal on seda kohta hiiemetsaks kutsuma hakatud.

Kohe hiiemetsa kõrval vanas talumajas elab üheteistaastane tüdruk Emma oma ema, isa venna ja õega. Veel mõnda aega tagasi elas seal ka vanaema Hiie, aga tema suri paar aastat tagasi. Vanaemale pandi nimeks Hiie, sest ta sündis kodutalus hiiemetsa kõrval.

Emmal ei ole väga palju sõpru, sest suure osa oma ajast veedab ta kodu kõrval olevas hiiemetsas. Teiste laste meelest on Emma kummaline puukallistaja, kes usub haldjatesse. Aga kes siis tänapäeval nüüd enam haldjaid usub! Kuid Emma jaoks on hiies käimine midagi, mis ühendab teda oma vanaemaga.

Kui vanaema Hiie veel elas, käis Emma tihti koos temaga hiiemetsas. Nüüd aga on Emmal seal vaid metsaema ning metsaisa koos haldajatega seltsiks. Kuigi vanaema enam pole, tunneb Emma ometi tema lähedust ja hoolt just hiiemetsa südames. Vanaema nagu valvaks teda.

Ühel porisel detsembrikuu hommikul, kui Emma oli teel hiiemetsa, nägi ta metsa ääres kaht suurt metsatöömasinat ja mõtles: “Huvitav, mida need küll siin teevad?”

Emma teadis, et need masinad ei peaks siin olema. See on ju püha koht ja püha metsa rahu ei tohi rikkuda. Ta kõndis edasi. Natuke sügavamale metsa jõudes märkas Emma, kuidas võõrad inimesed hiiemetsas tammepuid märgistasid ja ta sai aru, et hiiemets on suures ohus. Pühas metsas ei tohi puid maha võtta. Vanaema oli Emmale ikka rääkinud, et need, kes hiiemetsast puid langetavad, satuvad ise suurde õnnetusse ja toovad häda ka kogu külale.

Emma kartis väga. Ta oli ühel ajal kurb, segaduses ja hirmul ning ei teadnud, mida teha. Emma mõtles, mida vanaema selles olukorras teeks. Ilmselt läheks ta töömeestega riidlema, et seda metsa ei tohi maha võtta. Aga kui mina seda üritaksin, ei võtaks nad mind tõsiselt.

Emma hakkas nukralt koju jalutama, aga otsustas enne minna vanaema hauale. Ta istus vanaema kalmukünka kõrval olevale pingile ja nuttis. Meenutas oma vanaema ja tundis, kui väga ta teda igatses. Vanaemaga koos hiiemetsas käies oli vanaema õpetanud Emmale selgeks kõik laulud, mida hiies ja allikal lauldi ning rääkinud talle lugusid hiie haldjatest. Emma mäletas veel, kui julge ja tark oli tema vanaema Hiie ja kui rõõmus ta oli alati olnud.

Emma mõtles endamisi: “Vanaema, palun aita mind.” Vaevu jõudis ta oma mõtte lõpuni mõelda, kui ühel hetkel nägi ta silmanurgast väikseid helendavaid tulukesi, mis juhatasid hiiemetsa poole. Emma tõusis püsti, pühkis pisarad silmist ja astus ettevaatlikult tulukeste poole. Neid oli terve pikk rida. Ta läks nende järgi ja kõndis päris tükk maad, kuni lõpuks jõudis hiiemetsa südamesse suure tammepuu juurde.

Emma vaatas puu poole ja tema üllatus oli suur, sest tammepuu all nägi ta oma vanaema. Seal ta oli oma lilla õlasalliga, lai kutsuv naeratus näol. Emma jooksis vanaema käte vahele ja

nuttis rõõmu- ja igatsusepisaraid. Nad seisid ja kallistasid tükk aega, enne kui vanaema lõpuks lausus: “Emmakene, ma tean su murest ja ma olen siin, et sind aidata.”

Emma vaatas üles oma vanaemale otsa ja küsis: “Kuidas me küll seda teeme, nad juba märgistavad puid.”

Vanaema lausus ainult: “Me vajame lund.”

Emma küsis, kust nad selle lume nüüd ja kohe saaksid, mispeale vanaema vastas, et Emma peab minema silmaallika juurde ja lugema loitsu.

Jäine on maa,

saan sõidab lumega.

Valgeks läeb maa

ja valged pilved katmas taeva.

Hetkeks mõtles Emma endamisi, et huvitav, kas see päriselt ka töötab.

Ta tahtis seda vanaemalt küsida, aga avastas, et vanaema oli nagu õhku haihtunud. Emma istus maha ja mõtles, kas see, mis just juhtus, oli päriselt ja kahetses, et ei jõudnud vanaemaga hüvastigi jätta.

Ta tõusis püsti ja hakkas kärmesti kõndima, et allika juurde jõuda. Kui ta oli juba tükk aega kõndinud ja väljas hakkas pimedaks minema, otsustas ta hetkeks maha istuda ja natuke puhata. Kuid Emma oli nii väsinud, et silm vajus kinni.

Kui tüdruk ärkas, tundus talle, et ta oli tukastanud ainult hetkeks, kuid ometi oli käes juba hommik ja ta kuulis eemalt metsatöömasinate müra. Emmale meenusid vanaema sõnad ja ta hakkas kiiresti allika juurde jooksma. Kohale jõudnud, istus tüdruk allika ääres oleva kivi peale ja luges vanaema õpetatud loitsu.

Esimene kord läks sassi, sest ta ei suutnud kiirustamise ja ärevuse pärast keskenduda. Ka teine kord läks sassi, sest ta kuulis kaugelt lähenevaid masinaid, mis ajasid hirmu nahavahele.

Kui Emma hakkas kolmandat korda proovima, märkas ta, et keset allikat seisis vanaema ja teda ümbritsesid haldjad. Emma mõistis, et vanaema koos haldjatega oli talle appi tulnud. Julgesti hakkas ta koos vanaema ja haldjatega loitsu lausuma.

Jäine on maa,

saan sõidab lumega.

Valgeks läeb maa

ja valged pilved katmas taeva.

Kui Emma silmad avas, oli kogu loodus hiirvaikne, justkui oleks aeg seisma jäänud. Hetke pärast langes Emma ninale esimene lumehelves. Vanaema kallistas kõvasti Emmat ja lausus: “Kallis Emma, lippa nüüd koju, sest varsti on mets lund täis.” Emma jättis hüvasti ka haldjatega ja hakkas koju jooksma. Lund aina tuli ja tuli, kuni lõpuks metsamasinate müra lakkas. Kui Emma oli koju jõudnud, vaatas ta tagasi metsa poole. Lund oli sadanud maha nii palju, et ükski masin enam sellel talvel metsa minna ei saanud.

Maa, millest võrsuvad hiiepuud, on püha koos kõigi seal kasvavate taimedega.

Selleks talveks oli hiiemetsa rahu päästetud, kuid Emma teadis, et kevadel, kui lumi sulab, jätkub võitlus.

Taiga Susi Ilomeel Kuuskman, 12 a

Kullamaa-Risti Keskkool, VI klass

-

2026. a toimunud 34. Sten Roosi nimelise muinasjutuvõistluse kolmandale kohale tuli Taiga Susi Ilomeel Kuuskman Kullamaa-Risti Keskkooli 5. klassist oma muinasjutuga „Hiie rahu“.

https://elk.ee/blog/2026/06/06/parimad-noored-muinasjutumeistrid-on-selgunud/